

Malas og Sirup, er Forholdet forrykket ved Flertallets Forslag. Jeg foreslaar derfor, at det hidtil bestaaende Forhold bevares mellem disse Positioner.

Ogsaa det Forhold, hvori Roesukker-afgiften hidtil har staaet til Sukkertolden, forandres ved Flertallets Forslag. Flertallet støtter sig herved paa den som Bilag aftrykte Skrivelse fra Generaltolldirektoratet; men denne Skrivelse staar i afgjort Modstrid med, hvad der udtales i Motiverne til det Lovforslag om Forandringer i Roesukker-afgiften m. m., som den nuværende Finansminister forelagde i Samlingen 1875—76. I Anm. til dette Lovforslag (Till. A. Sp. 1386—1390) meddeles en Række Beregninger, støttede paa anstillede Forsøg, hvilke føre til det Resultat, at naar Forholdet mellem Raffineringsværdien (Sukkerindholdet) af Rørsukker og Roesukker lægges til Grund, skal Afdraget for Roesukker i Forhold til Rørsukker af Pos. Nr. 227 sættes til 5,98 eller afrundet 6 pCt., hvorefter der tilføjes:

„Til de udkomne 6 pCt. har man ment i Overensstemmelse med Folketingets Udvalgsbetænkning at kunne tillægge 2 pCt. som Godtgørelse for de til Raffineringen benyttede Sten- og Bentul; men samtidig maa det ogsaa bestemte udtales, at man med dette Forslag i Virkeligheden er gaaet saa yderligere, som det paa nogen Maade kan lade sig gøre, ja i et enkelt Tilfælde, nemlig ved Reduktionen fra 93,5 til 93,25, maaffe endog vel vidt, naar man tager Hensyn til, at her i Landet er indført Produktbestatning“.

I sin Betænkning herover (der først blev afgiven i næste Samling, da denne Del af Lovforslaget var gentagen) giver Folketingets Udvalg med Folketingsmanden for Svendborg Amts 5te Valgkreds som Formand og Ordfører (Till. B. 1876—77, Sp. 1065—68) først en Udsigt over Sagens Historie og udtaler derefter, at Udvalget „ikke kan gaa ind paa et Forslag om Tilbagebetaling af de Sukkerfabrikker have betalt i Henhold til

Loven af 3dje Maj 1873 ud over det, de skulle have erlagt, hvis det foreliggende Forslag allerede den Gang var blevet til Lov“. Dette begrunder Udvalget paa, at Beløbet „maaffe senere kan blive paaberaabt som Grund til betydelige Efterkrav paa Statskassen, naar en Skattelov ved Udførelsen viser sig i en eller anden Henseende mangelfuld. Udvalget kan derfor ikke slutte sig til denne nye Tanke, saa meget mindre som det i Overensstemmelse med Regeringens egen Udtalelse maa antages, at den her foreslaaede Forhøjelse af Afdraget snarere gaar for vidt end ikke vidt nok“. Derfor anbefaler Udvalget Lovforslaget med den nævnte Endring „som en sandsynligvis nøjagtigere Gennemførelse af de til Grund for Loven af 3dje Maj 1873 liggende Tanker“. Landstinget tiltraadte dette, og saaledes ændret blev Lovforslaget til Lov den 24de Marts 1877.

Det ses heraf, at Regeringen med fuld Tilslutning af Rigsdagen den Gang udtrykkelig hævdede, at Raffineringsværdien eller Sukkerindholdet burde lægges til Grund ved Fastsættelsen af Forholdet mellem Roesukker-afgiften og Tolden paa Kolonialsukker, og at dette Afdrag højt regnet kunde sættes til 6 pCt. af Tolden paa Rørsukker af Pos. Nr. 228. Dette Afdrags Størrelse maa selvfølgelig stige og falde med Tolden for den nævnte Position, idet det i det højeste maa være 6 pCt. af samme. Derimod maa selvfølgelig de 2 pCt., der ere et Bederlag for erlagt Told paa Stenful og Bentul, være et konstant Beløb saa længe Kultolden bestaar, men bortfalde, naar denne hæves.

Vil man nu i Henhold hertil udregne, hvor stort Afdraget i Roesukkerafgiften burde være efter Flertallets Forslag, maa man først tage 6 pCt. af 3 D., d. e. 0,18 D., og dertil lægge 2 pCt. af den nuværende Told for Pos. Nr. 228, d. e. 0,1875 D.; tilsammen 0,3675 D. Dette, draget fra 3 D., giver lidt over 2⁵/₈ D. Ved altsaa at sætte Roesukkerafgiften Litr. a. hertil, gaar man ikke